

בעזרת השם יתברך

ספר
אֲשֶׁר הָיָה אֶל יוֹאֵל

דברות קודש שזכינו לשמוע מפי
ראש הישיבה שליט"א בשבת
קודש דברים ובשבת קודש
ואתחנן שנת תשפ"א

יוצא לאור על ידי
"קרן הדפסה היכל הקודש"

לקבלת הספרים והקונטרסים:

היכל הקודש צפת
Heichal Hakodesh Tzfas
קרית מאור חיים
058-321-0705

היכל הקודש
ירושלים
Heichal Hakodesh
Jerusalem
רח' ר' נחמן מברסלב 15
052-764-4664

היכל הקודש ביתר עילית
Heichal Hakodesh
Beitar Illit
רחוב החווה מלובלין 58
052-767-4285

היכל הקודש בני ברק
Heichal Hakodesh
Bnei Brak
רחוב יהודה הלוי 4
052-760-5715

היכל הקודש יבנאל
Heichal Hakodesh
Yavne'el
רחוב דרך ההר
052-716-3184

היכל הקודש בית שמש
Heichal Hakodesh
Beit Shemesh
רחוב ריב"ל 6
050-419-9751

www.BreslevCenter.com

ברסלב סנטר

לשמועת השיעורים באידיש, בלשון הקודש ובאנגלית
מהראש ישיבה שליט"א התקשרו:

קוואל פון חיזוק
לנשים
079-704-0069

קול
ברסלב
079-704-0066

חיזוק יומי

לקבלת החיזוק היומי

rabbirothhebrew@gmail.com

RABBIROTH.ORG

לתרומות עבור הוצאות הדפסת הגליונות
נדרים פלוס על שם היכל הקודש
ירושלים/בני ברק/צפת/בית שמש

שבת קודש פרשת דברים, שבת חזון, שנת תשפ"א לפרט קטן
בבוקר לפני התפילה המשיך ראש הישיבה שליט"א את השיעור
בספר הקדוש פעולת הצדיק; סימנים: תשפח, תשפט, תשצ,
תשצא, תשצב.

[הערת המוציאים לאור: היות וראש הישיבה שליט"א חזר בשיעור על
רוב הדיבורים שנאמרו ב'באטע' בליל שבת אחרי הסעודה, על כן הבאנו כאן
גם את הנאמר ב'באטע'].

סימן תשפח.

ואז באותה העת שיצא הלקוטי־מוהר"ן, ורבנו ז"ל הפליג מאד מאד
בלמוד ספרו הקדוש, ובפרט מי שזוכה לחדש בו איזה דבר כנ"ל, בא אליו
אחד מאנשי־שלומנו והציע לפני רבנו ז"ל את חידושו, שנתחדש לו בהלקוטי־
מוהר"ן, וחיך רבנו ז"ל וענה ואמר בזו הלשון: "איר מעגט קנייטשין מיין
ספר ווי איר ווילט נאהר פון איין סעיף קטן פון "שלחן־ערוך" נישט אפ
טרעטן! (אתם יכולים לקמט את הספר שלי ככל שתמצו, רק מסעיף קטן אחד
שב"שלחן־ערוך" לא לזוז אפילו פסיעה).

סימן תשפט.

ואמר, שאפילו בזהר הקדוש ובכתבי האריז"ל מתר לחדש, ובלבד שלא
יוציא איזה דין חדש. ואמר: "כבר נתתי לכם כח המדמה כשר וטוב, ואתם
רשאים לחדש בתורה". ואמר: "אתם יכולים להשיג בכח המדמה שלכם מה
שאני יכול להשיג בשכל". אשרי מי שזוכה להתעמק בתוך ספרו הקדוש
לקוטי־מוהר"ן, עד שיחדש בו חידושין דאורייתא!

סימן תשצ.

ומאז שחזר רבנו ז"ל מעיר לעמברג, היה רבנו ז"ל רגיל לצאת לחוץ לטיל
כדי לשאף אויר למען בריאותו. והיו אנשי־שלומנו רגילים לילך עמו. והיה
רבנו ז"ל הולך לאט לאט מרוב חלשתו. ובדרך הזו הרבה לדבר עם אנשי־
שלומנו במתיקות נעם שיחותיו הקדושות, ובפרט מיום שהביאו אליו הלקוטי
מוהר"ן בתחלת חדש אלול, אז יצא רבנו ז"ל כמעט כל יום עד ראש השנה.

והטיול הזה לקח כמה וכמה שעות בכל יום ויום. והפליג רבנו ז"ל לדבר הרבה ממעלת ספרו הקדוש וממעלת הזוכה להתמיד בו.

סימן תשצא.

פעם אחת מימי אלול הנ"ל יצא רבנו ז"ל לטיל כדרכו עם לוית אנשי־שלומנו. ודבר אז רבנו ז"ל הרבה ממעלת השמחה. ומרוב חלשתו לא היה בכחו לילך עוד, אז ישב אצל כתל הבית־הכנסת הגדול בצד דרום אצל חתיכת העץ העב אשר היה מנח שם ליסוד

[מוהרא"ש זכרונו לברכה מסביר זאת (הגה אות ז) שרבינו היה יושב כל פעם במקום אחר, לפעמים הוא ישב בבית הכנסת בצד דרום, פעמים בצפון, לעיתים היה יושב בצד מזרח ולעיתים במערב, והיו פעמים שהוא ישב בחצר בית הכנסת, גם היו מקרים בהם הוא יצא לטייל בהר הנמצא סמוך לעיר, גם היו פעמים בהם הוא סתם טייל בחזית בית הכנסת. ובכל המקומות האלו שמענו חידושים גדולים ומופלאים ושיחות קדושות שלא נשמעו מעולם].

רבי - אוהבים

אמר ראש הישיבה שליט"א: רואים מכאן שרבי - אוהבים, חיים עם הרבי, ואז זוכרים הכל לפרטי פרטים, כמו שמצויין כאן במדויק איפה רבינו התיישב. וכך גם שומעים באופן קבוע מיהודים מבוגרים המספרים איך הם חיו בצל הרבי הקדוש מסאטמאר זכותו יגן עלינו הם יודעים להגיד במדויק איפה הרבי ישב ואת כל פרטי הפרטים של כל סיפור.

ובתוך שדבר רבנו ז"ל משמחה, אמר אז לאנשי־שלומנו, שראוי לכם לשמח מאד מה שנצלתם מלהיות מתנגדים עליו. ואמר אז בזו הלשון: "ברוך אלקינו, שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים, אין צווייען (הינו משני מיני תועים: הן מהתועים לגמרי מהתורה, שהם העכו"ם והאפיקורסים, וגם מהתועים המתנגדים עליו)". ושחק ואמר כמתמיה: "אויף מיר וואלט איהר געקריגט?" (עלי הייתם חולקים?), ואז חזק אותם להיות בשמחה עצומה ואמר: "שראוי לכם לשמח בהשם־יתברך. ואף־על־פי שאין אתם יודעים מגדלת השם־יתברך, ראוי לכם לסמך עלי, כי אני יודע מגדלתו יתברך". והזכיר אז הפסוק (תהלים קלה, ה): "כי אני ידעתי כי גדול ה'". ואמר: "גם ראוי

לכם לשמח מאד, שזכיתם לרבי כזה!" ובתוך הדברים התחיל לומר המאמר [בלקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן י']: "מה שהעולם רחוקים מהשם יתברך ואינם מתקרבים אליו הוא, רק מחמת שאין להם ישוב הדעת" וכו', עין שם.

שלושה דברים התלויים אחד בשני

אמר ראש הישיבה שליט"א: המאמר הזה של רבינו למדתי פעם ועוד פעם, למדתיו אין ספור פעמים, זהו מאמר קצר אבל מאוד יסודי, מוהרא"ש מביא אותו אין ספור פעמים באשר בנחל.

וראש הישיבה חזר על תמצית דברי המאמר, רבינו אומר שם (ליקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן י'): "מה שהעולם רחוקים מהשם יתברך ואינם מתקרבים אליו יתברך", מדוע אנשים כל כך נפולים בעיני עצמם ואינם קרובים להשם יתברך? "הוא רק מחמת שאין להם ישוב הדעת, ואינם מישבין עצמן", זה רק בגלל שאין ישוב הדעת - לא חושבים מהתכלית; "והעקר - להשתדל לישוב עצמו היטב, מה התכלית מפל התאוות ומפל עניני העולם הזה, הן תאוות הנכנסות לגוף, הן תאוות שחוץ לגוף, פגון כבוד, ואזי בנדאי ישוב אל ה'", העיקר צריך להתבונן מידי יום ולשאול את עצמינו: 'מה? מה התכלית של כל התאוות וכל השטויות, כמו כבוד וכדומה, מה יהיה לי מלרדוף אחרי כל תאוותי?' הרי לא נשאר כלום מהאדם, רק את המעט עבודת השם שהאדם חוטף בזה העולם, אם מתבוננים בראש צלול רואים שבאמת הכל שטויות ושבים אל השם יתברך.

אבל ממשיך רבינו ואומר, איך אפשר לזכות לישוב הדעת ולמח צלול בכדי לדעת מה מוטל עלינו לעשות בזה העולם? "אף דע, שעל ידי מרה-שחורה אי אפשר להנהיג את המח פרוצנו, ועל כן קשה לו לישוב דעתו", כשאינם שמחים, כשלחוצים ומפוחדים - אי אפשר לחשוב דברים טובים, אי אפשר לחשוב חיובי, חושבים כל הזמן רק מחשבות רעות. "רק על ידי השמחה יוכל להנהיג המח פרוצנו, ויוכל לישוב דעתו", אבל אם שמחים אז המח פתוח לרווחה ואינו מצומצם ואפשר לנווט את המחשבות לחשוב טוב, "פי שמחה הוא עולם החרות, בבחינת פי בשמחה תצאו, שעל ידי שמחה נעשין בן-חרין ויוצאין מן הגלות", כמו שכתוב (ישעיה נה, יב): "פי בשמחה תצאו", על ידי

שמחה יוצאים, כי אדם שמח הוא חופשי, חופשי מכל הצמצומים, כך מגיעים לידי ישוב הדעת והופכים ליהודי כשר.

אבל אומר רבינו, איך זוכים לשמחה, שיהיו שמחים? "וְלָבֹא לְשִׂמְחָה הוּא עַל־יְדֵי מָה שְׂמוּצָא בְּעֵצְמוֹ אֵיזָה נִקְדָּה טוֹבָה עַל־כָּל־פְּנִים, כַּמְבָּאָר עַל פְּסוּק: אֲזַמְרָה לְאֵלֶיךָ בְּעוֹדֵי (בלקוטי הראשון, בסימן רפב), עֵין שם", על ידי שמוצאים בעצמם מעט טוב, נקודה טובה שעשו משהו טוב, על ידי זה יכולים להיות שמחים ולהיחלץ מכל המעשים הרעים.

רבינו אומר פה שלושה דברים התלויים אחד בשני, אי אפשר להיות יהודי כשר אם אין ישוב הדעת, בכדי לזכות לישוב הדעת צריכים להיות בשמחה ובשביל לזכות להיות בשמחה צריכים למצוא איזשהו נקודה טובה שעשו.

ממשיך רבינו ואומר: "וְעַל־כָּל־פְּנִים יֵשׁ לוֹ לְשִׂמְחָה בְּמָה שְׂזָכָה לְהִיּוֹת מְזֻרַע יִשְׂרָאֵל, שְׂלֵא עֲשֵׂנִי גוֹי, וְכַמוֹ שְׂאָנּוּ אוֹמְרִין: בְּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּרָאֵנוּ לְכַבּוֹדוֹ, וְהַבְדִּילֵנוּ וְכוּ' וְנָתַן לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְכוּ'. מְכַל זֶה וְכִיּוֹצֵא בָּזֶה רְאוּי לוֹ לְקַח לוֹ שְׂמִיחָה לְשִׂמְחָה דַּעְתּוֹ כַּנ"ל", העיקר צריך לשמוח עם זה ש'נולדתי יהודי ואני לא גוי', אפילו אם אין לי עם מה לשמוח, אני שמח עם זה שאני יהודי ולא גוי.

זה הרכב היוקרתי שלי...

יהודי צריך להחיות את עצמו ולשמוח על כל נקודה טובה, עם כל מעשה קטן שהוא עושה, אני שמח עם ה'זקן' שלי, אני שמח עם ה'פאות' שלי, אני שמח עם ה'ציצית' שלי, אני שמח עם ה'כיפה' שלי, אני שמח ש'אני יהודי' - זה מביא שיזכו לקבל ישוב הדעת.

יום אחד עלו אלי זוג, והאישה מספרת לי שמאז שהם עברו לגור בדירה החדשה שלהם, בעלה נכנס לדכאון עמוק, כי לכל אדם יש חלום מסויים שהחלום הזה ישמח אותו, בחור חולם שהוא הולך להתחתן, אחרי החתונה חושבים על רכב, בית, ובונים הרבה זמן את הבית עד שמגיע כבר הזמן שצריך לעבור לגור בו 'מה עכשיו?!' אין כבר משהו שאפשר לחלום עליו שזה הולך לגרום לי לחיים שמחים, ולכן הוא נהיה כל כך בדכאון, הוא מקיא ולא יכול להירדם בלילה וכו'; אמר ראש הישיבה שליט"א: מכל הדברים האלו אפשר להישבר, זה נגמר בשלב מסויים, אבל ברוך השם אני שמח עם ה'ציצית', זה

הרכב היוקרתי שלי... ברוך השם אני שמח עם התפילין שלי וכו' וכו' - מזה אי אפשר להישבר אף פעם, עם זה אפשר לשמוח תמיד, זה אף פעם לא נגמר.

סימן תשצב

ליל שבת קדש פְּרַשְׁת כִּי תֵצֵא: שָׁאֵל רַבֵּנוּ ז"ל אֵת רַבֵּי נֵתָן: "הֲאֵתָה שְׂמֵחַ בְּשַׁבָּת?" הַשִּׁיב: "לִפְעָמִים מִתְעוֹרְרֵת עָלַי אִיזוֹ יִרְאָה, אֵיךְ בֵּין אִמְהֵל פְּרוּם" (אֲנִי "יִרְאָה" לִפְעָמִים). וְהַשִּׁיב רַבֵּנוּ ז"ל: "לֹא־כֵן הוּא, הָעֶקֶר הוּא שְׂמֵחָה, דְּעַר עֶקֶר אִיזוֹ שְׂמֵחָה". וְאָז אָמַר הַתּוֹרָה [בְּלִקְוֹטֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק ב', סִימָן יז]: "צִרְיֶיךָ לְהִזְהַר מְאֹד לְהִיּוֹת שְׂמֵחַ וְטוֹב לֵב בְּשַׁבָּת" וְכוּ', עֵינֵי שָׂם. וְנִכְלָל שָׂם, שְׂגָם הִירְאָה — עֶקֶר עֲלִיתָה עַל־יְדֵי הַשְׂמֵחָה שֶׁל שַׁבָּת דּוֹקָא, הֵינּוּ שְׂעָקֵר הוּא רַק שְׂמֵחָה. וְאָז דִּיּוּקָא עוֹלָה הִירְאָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת מַה שְׂקוּרִין "פְּרוּם". וְהֶאָרִיךְ הַרְבֵּה בַּשִּׂיחָה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת וְהוֹכִיחַ אֶז אֵת כָּל אֲנָשֵׁי־שְׁלוֹמֵנוּ וּבִפְרָט אֵת רַבֵּי נֵתָן לְהִתְנַבֵּר לְהִיּוֹת שְׂמֵחַ וְטוֹב לֵב בְּשַׁבָּת וְלְהַרְבּוֹת בְּתַעֲנוּגֵי שַׁבָּת וְאָמַר: "הֲלֵא חַז"ל הַקְּדוּשִׁים אָמְרוּ (בִּפְיָה טז): כָּל הוֹצֵאוֹתֵינוּ שֶׁל אָדָם קְצוּבִין חוּץ מֵהוֹצֵאוֹת שֶׁל שַׁבָּתוֹת וְיָמִים טוֹבִים וְכוּ'". וְאָמַר: "הֲלֵא גַם בְּעַל־הַבַּיִת פְּשוּט הוּא שְׂמֵחַ בְּשַׁבָּת בְּהַדְּגִים וְהַזּוֹפִיצָא שְׁלוֹ".

זוּפִיצָא

מוהרא"ש כותב כאן (הגה אות י) ש'זופיצא' הכוונה למלכוש יפה לכבוד שבת, ובשיחות הר"ן (סימן קנה) - דפוס היכל הקודש, כותב מוהרא"ש (הגה אות ב) ש'זופיצא' הכוונה ל'מרק', ושניהם נכונים, רבינו כיוון לשניהם.

ואחר־כֵּן אָמַר לְרַבֵּי נֵתָן: "עֲתָה יִהְיֶה לָךְ מַמָּה לְהִיּוֹת בְּמַרְה שְׁחוּרָה!" בּוֹנְתָה, כִּי מֵאַחַר שֶׁהוֹכִיחַ אוֹתוֹ הַרְבֵּה לְהִיּוֹת בְּשְׂמֵחָה בְּשַׁבָּת, יָכוֹל לְהִיּוֹת שְׂיֵהִיָּה חֵס וְשְׁלוֹם בְּמַרְה שְׁחוּרָה מְזָה בְּעֵצְמוֹ, מִחֲמַת שְׂצִרְיָכִים לְהִיּוֹת בְּשְׂמֵחָה בְּשַׁבָּת, וְאֵינּוּ זוֹכֶה לָזֶה. (וּבִבְאֵמַת כּוֹן אֶז רַבֵּנוּ ז"ל מְאֹד לְמַחֲשַׁבֵּת רַבֵּי נֵתָן, כִּי תִכְף־וּמִיד בְּאֵמִירָתוֹ כָּל הַמְּאָמֵר וְהַשִּׂיחָה הַזֹּאת מִמְעַלֵּת הַשְׂמֵחָה בְּשַׁבָּת, הַתְּחִילוּ לְעֲלוֹת עַל מַחֲשַׁבְתּוֹ דְּאֵגוֹת, אֵיךְ זוֹכִין לְשְׂמֵחָה בְּשַׁבָּת). וּבָזֶה שָׁאֵמַר לוֹ: "עֲתָה יִהְיֶה לָךְ" וְכוּ' — בְּזֶה נִחַם וְחִזַּק אוֹתוֹ הַרְבֵּה, שְׂעַל־כָּל־פְּנִים שְׁלֵא תִהְיֶה לוֹ מַרְה שְׁחוּרָה מְזָה בְּעֵצְמוֹ, שְׂמֵחָיֵב לְשִׂמְחַת בְּשַׁבָּת. גַּם בְּעַת שֶׁהִיָּה מְרַבֵּה לְהוֹכִיחַ אֵת רַבֵּי נֵתָן עַל־זֶה לְהִיּוֹת שְׂמֵחַ בְּשַׁבָּת — אֶז עֲנָה וְאָמַר רַבֵּי נֵתָן לְרַבֵּנוּ

ז"ל: "אני חפץ ורוצה מאד להיות בשמחה בשבת". (וכוננתו היתה, אם אינו זוכה לשמחה בשבת, על-כּל-פּנים יש לו רצונות וכסופים להיות בשמחה). ענה ואמר רבנו ז"ל לְכֹל אַנְשֵׁי־שְׁלוֹמֵנוּ: "הַשְּׂמֵעֹתֶם מָה שֶׁהוּא אֹמֵר...?"

המלך בשדה

אמר ראש הישיבה שליט"א: אנו עומדים כעת בשבת חזון, אנשים טועים טעות גדולה הם חושבים שהיום זהו יום עצוב והם מחכים שזה כבר יעבור, שכבר יהיה 'שבת נחמו', אבל כשמסתכלים מה צדיקים אומרים רואים ש'שבת חזון' גדולה במעלה מ'שבת נחמו', יכול להיות שלך יותר נח 'שבת נחמו', כי אז אפשר להתאסף עם מוזיקה וכו', אבל באמת שבת חזון זוהי שבת הכי גדולה.

זה כמו מלך שבימים כתיקונם אי אפשר לגשת אליו ולדבר איתו, אבל כשהמלך בדרך יכול כל אחד לגשת ולדבר איתו, אותו הדבר זה עם הקדוש ברוך הוא, אדם מרגיש רחוק מהשם יתברך, הוא מרגיש שהוא לא יכול להתקרב להשם יתברך, אזי הוא יכול בשלושת השבועות - שאז השם יתברך כביכול בדרך, הוא מגורש מארמונו - אפשר לגשת אליו יתברך, ולהתקרב אליו.

ישנם מקומות מסויימים בהם לא לובשים בשבת זו בגדי שבת, ושרים בפזמון של 'לכה דודי' את הניגון ששרים כשאומרים "אלי ציון ועריה", אצל אנשים מסויימים זה כל החיות שלהם... אבל אצל חסידים זוהי שבת מאוד שמחה, לא עושים שום דבר של אבילות.

בכיה יכולה להביא חס ושלום לידי עבירות רחמנא לצלן

ובכלל ישנם אנשים שלומדים את כל ענין הבכי באופן מאוד שגוי, הם אוהבים את התחושה של בכי תמידי, אבל רבינו יוצא בחריפות רבה נגד זה, רבינו אומר (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן מח): "פּי עֲצָבוֹת הֵיא סְטָרָא־אֲחָרָא (זוהר נח דף עא), וְהַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ שׁוֹנָא אוֹתָהּ", עצבות מגיע מסטרא אחרא והשם יתברך שונא זאת!

בכיה שלא כהוגן יכול לגרום חס ושלום לעבירות רחמנא ליצלן, כמו

שמובא סיפור בתוספות (קידושין פ: דיבור המתחיל כי היא מעשה) שהייתה אלמנה שהלכה מידי יום לבית החיים לבכות ולהתאונן בקבר בעלה, שם בבית החיים עמד שומר מטעם המלך לשמור על אדם שתלו אותו שם בבית החיים, אז הוא הגיע לאלמנה והסית אותה שתעשה עבירה והיא התפתתה לדבריו והם חטאו רחמנא ליצלן. כשהשומר חזר מלעשות את העבירה הוא לא מצא את האדם התלוי והיה לו צער גדול ופחד מהמלך, אמרה לו האלמנה: "אל תדאג, תוציא את בעלי מהקבר ותתלה אותו במקום זה שהיה תלוי", רואים מזה שלבכות לא מביא לדברים טובים, האלמנה הגיעה בכל יום לבכות על קבר בעלה וזה גרם שהיא תכשל בעבירה רחמנא ליצלן.

בכי זהו דבר מאוד עדין

מה שאנחנו מקוננים בתשעה באב זהו לא בכי של איבוד עשתונות או של פחד 'מה יהיה?' רק אנחנו בוכים להשם יתברך ואנחנו מבקשים שהוא כבר יבנה מחדש את בית המקדש. בכי מגיע מ'התבודדות', בוכים להשם יתברך שנהיה יהודים כשרים, אבל סתם לבכות מאיבוד עשתונות וכדומה - זהו דבר מאוד לא טוב.

היום נהיה משהו חדש, אנשים אוהבים לבכות, יוצאים דיסקים חדשים של גראמען (חרוזים) וניגונים הגורמים לבכי, בחורים אוספים גראמען מבדחנים הגורמים לבכי, ומחותנות מחפשות במיוחד בדחן שיגרום לציבור לבכות, כשאני שומע בדחן בחתונה, כל זמן שהוא מדבר מזה שהמחותן קם לפנות בוקר ומוציא לאור ספרים - אני עוד יכול לסבול זאת, אבל איך שהוא מתחיל להגיד משל ונמשל ממלך... הוא גורם לכולם לבכות, אני בורח מהאולם, זה גורם לי לנבול. אי אפשר לבכות סתם כך, בכי זהו משהו מאוד עדין.

בתחילה כשהתחלנו להוציא לאור דיסקים עם שירים, אמר לי מוהרא"ש שאוציא דיסקים המכילים שירים שמחים, מוהרא"ש אמר: כל שירי ההתעוררות הגורמים לבכי - זה טוב למישהו שאין לו דיבורים כשהוא מדבר אל השם יתברך, הוא יכול לשיר את השירים האלו להשם יתברך: "הייליגער באשעפער איך וויל זיין אן ערליכער איד" [רבונו של עולם אני רוצה להיות יהודי כשר"], אבל העיקר צריך לשמוע רק שירים שמחים בכדי שנהיה תמיד

להיגעל מהגוי טמא

יוצאים לאור דיסקים חדשים עם גראמען בוכיים, חורזים שירים על מלחמת העולם השנייה, אין לזה שום הסבר, כי מילא אם היית מבטא את המסירות נפש של הסבים שלנו איך הם ניסו בזמנים ההם לקיים את מצות השם יתברך. כשהם ראו את המוות מול עיניהם ועם כל זאת הם קיימו את מצות סוכה וכו' - זה משהו טוב, או שאתה מבטא מה זה גויים, שהם הרגו ושרפו את הסבים והסבתות שלנו, ושאלנו נלמד להיגעל מהגוי - זה דבר מאוד טוב, כי זה מה שאנו צריכים להחדיר לילדינו שהם יגעלו מהגוי הטמא. מדוע ילדים גוזזים את הזקן והפאות, רואים לדאבונינו לאחרונה אברכים מבתים מ'שלנו' שהם 'מסדרים' את הזקן, הם מקצצים קצת מפה וקצת משם, איפה הם ראו את זה? אם הוא מגיע ממשפחה שבה מגלחים את הזקן והפאות זה משהו אחד, אבל הוא הרי מגיע ממשפחה בה כל אחד הולך עם זקן ופאות, מדוע שבכלל יעלה על דעתו לקצץ אותם? רק זה מגיע כי הוא רוצה בזה למצוא חן אצל הגויים, אז מאוד טוב שהוא ידע מה זה גוי, מה הם עשו להורים שלנו, שהוא יגעל מהם, אבל סתם חרוזים ושירים סביב מלחמת העולם השנייה בלי שום תוכן - זה סתם לעשות ליצנות מאנשים.

לפני שראש הישיבה שליט"א המשיך את הקטע הבא, הוא אמר: "זהו קטע שמאוד חשוב ללמוד, קטע המדבר איך לערוך סעודות שבת".

גם הוכיח אז את כל אנשי-ש'לומנו, שיזמרו זמירות בשפת הרבה ולבלי להסתפל על שום מונע מאלו בני אדם היושבים על השלחן, שנדמה לו, שאין רצונם בזה, רק להתחזק לומר זמירות בשמחה ולהנהיג השלחן כל יום השפת בשמחה גדולה, פי עקר הוא השמחה בשפת.

ואמר רבנו ז"ל, שצריכין לומר את כל הזמירות בתמימות ובפשיטות ולא להתבייש משום בריה שפעולם, פי עקר ההידות הוא תמימות ופשיטות, ועקר התכלית הוא רק לעבד ה' בתמימות גמורה בלי שום חכמות כלל. והתחיל לומר התורה [בלקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן יט] המדברת מתמימות והתרחקות מחקירות וכו'. ואמר אז, שעל-ידי שעוזבים את העבודות הפשוטות של

בני־ישראל הפְּשָׁרִים, כַּגֹּן לְזֹמֵר זְמִירוֹת בְּשֶׁבֶת וְלֹמֵר הַרְבֵּה תְהִלִּים וּתְחִנּוֹת וּבִקְשׁוֹת וְכוּ' וְכוּ' — עַל־יַד־יָזָה לְבִסּוֹף בָּאִים לְחֻקֵּי־זִמְרוֹת וְאֶפִיקוֹרְסוֹת, כִּי הָעֵקֶר בְּעִבּוֹדֵת־הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ הוּא לִהְיוֹת תָּם וְיָשָׁר וְיֵרָא אֱלֹקִים.

היסוד ביהדות

רואים כאן משהו נורא, מה הוא עשה? הוא לא שר זמירות! על זה אומר רבינו שזה יכול חס ושלום להביא שהוא יעזוב הכל והוא יפול לחקירות ואפיקורסות רחמנא לצלן. הצדיק יודע מהו היסוד ביהדות, שאם מזלזלים בו יכולים חס ושלום להתרחק לגמרי מהשם יתברך השם ישמרינו, לכן צריך לראות לשיר את הזמירות בשמחה.

וְאָמַר אָז: "אֲנִי מְקַנָּא אֶת רַבֵּי יוֹסִיל, חֲתָן רַבֵּי יַעֲקֹב, שְׂיִכּוּל לֹמֵר הַרְבֵּה!" [הֵינּוּ בְּעִיר בְּרֶסֶלַב הָיָה גֵר יְהוּדִי פְּשׁוּט, וְשָׁמוּ רַבֵּי יוֹסִיל. וְהִיתָה דַּרְכּוֹ לֹמֵר בְּכָל יוֹם הַרְבֵּה הַרְבֵּה מְאֹד תְּהִלִּים וּתְחִנּוֹת וּבִקְשׁוֹת וּמַעֲמָדוֹת וְכוּ'. כָּל הַיּוֹם הָיָה רַק אוֹמֵר וְאוֹמֵר מַה שֶּׁבָּא לְתַחַת יָדוֹ: חֲמֵשׁ וּמִשְׁנֵיּוֹת וְ"עֵין יַעֲקֹב" וְכוּ' לְרַבֵּנוּ ז"ל הַפְּלִיג בְּמַעֲלָתוֹ מְאֹד מְאֹד וּבְעֵצָם תְּמִימוֹתוֹ וּפְשִׁיטוֹתוֹ]. וְאָמַר, שְׂאִין צְרִיכִים שׁוֹם חֻכְמוֹת בְּעִבּוֹדֵת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ רַק תְּמִימוֹת וּפְשִׁיטוֹת וְאֶמוּנָה. וְאָמַר, שְׂפִשִׁיטוֹת הֵיא גְבוּהָה מִן הַפֶּל, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, בְּרוּךְ הוּא, הוּא בְּנֻדְאֵי גְבוּהָה מַעַל הַפֶּל, וְהוּא יִתְבָּרֵךְ הוּא פְּשׁוּט בְּתַכְלִית הַפְּשִׁיטוֹת.

וְהַרְבֵּה לְדַבֵּר אָז מִמַּעַלֵּת הַתְּמִימוֹת וְהָאֶמוּנָה בְּפְשִׁיטוֹת וְלִבְלֵי לְהַכְנִס בְּחֻקֵּי־זִמְרוֹת כָּלֵל וְלִבְלֵי לְעֵין כָּלֵל בְּסִפְרִים שֶׁל מַחְקָרִים רַק לְהֶאֱמִין בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּאֶמוּנָה לְבַד בְּלֵי שׁוֹם חֻקֵּי־זִמְרוֹת כָּלֵל. [וְהָאֵרִיךְ בְּשִׂיחָה זו, וְכָבֵר נִדְפְּסָה בְּשִׂיחֹת־הַר"ן (סימן לב), עֵין שָׁם]. וְסִיִּם: "אֶצֶּל ה' עוֹלָם' אֶמוּנָה הוּא דְבַר קָטָן, וְאֶצֶּל־אֶמוּנָה הוּא דְבַר גְּדוֹל מְאֹד. וְעֵקֶר הָאֶמוּנָה הֵיא בְּלֵי שׁוֹם חֻכְמוֹת וְחֻקֵּי־זִמְרוֹת כָּלֵל רַק בְּפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, כְּמוֹ שֶׁהַנְּשִׂים וְהַהֲמוֹן עִם הַפְּשָׁרִים מְאִמְיָנִים".

אומן ראש השנה

לאחר מכן התבטא ראש הישיבה שליט"א: אני לא יכול לחשוב מתשעה באב כל הראש שלי חושב כבר מאומן, מתכוננים כבר לנסוע לרבינו לראש השנה.

אמר אחד מאנשי שלומינו לראש הישיבה שליט"א: ישנם כבר אנשים הנוסעים לאומן, כי לא יודעים אם יוכלו לנסוע בשבוע של ראש השנה, אולי אוקראינה לא תכניס תיירים יותר, אמר ראש הישיבה שליט"א: אני לא נוסע עדיין לאומן, אני לא גר באומן, אני מתקשר לסוכן נסיעות שלי שבוע לפני ראש השנה ואני שואל אותו אם אפשר לנסוע, אם אפשר לנסוע - אני נוסע עם כל השמחה, ואם אי אפשר - אז אני נשאר פה עם השמחה הכי גדולה, על זה נאמר מה שמוהרא"ש אמר: אם רבינו לא היה אומר להגיע אליו על ראש השנה, אז אני הייתי הראשון שלא הייתי נוסע לראש השנה". ומה אנחנו כן יכולים לעשות כעת בכדי להיות באומן על ראש השנה? משהו אחד, לבקש מהשם יתברך ועוד פעם לבקש מהשם יתברך!

שאל מאן דהו שבזמנים עברו כשלא יכלו לטוס כן היו יוצאים לדרך זמן ממושך לפני ראש השנה? ענה ראש הישיבה שליט"א: פעם כך היה הנוהג בכל דבר, אפילו בכדי להשיג כיכר לחם גם היו צריכים להיעדר מהבית לזמן ממושך, פעם היו צריכים לנסוע באוניה, אבל היום לא עושים כאלו דברים.

עוד אמר ראש הישיבה שליט"א: אני עושה התבודדות בכל יום, אני משוחח עם השם יתברך שאני אדע את האמת מה מוטל עלי לעשות, אם אסע יותר מוקדם לאומן או לא. אבל אני בטוח בעצמי שמוהרא"ש לא היה נוסע חודש לפני ראש השנה בכדי להיות שם בראש השנה, אני יכול לחתום לך על זה, אם אתה לא מביין את מה שאני אומר, אם אתה מבולבל אני יכול לכתוב את זה במכתב, להסביר זאת בבהירות כדי שתביין.

ראש הישיבה חתם את דבריו ואמר: אני לא מתחרט שלא הייתי שנה שעברה בראש השנה באומן.

"אומן זה סוף העולם!"

ישנם אנשים שכבר נמצאים באומן, מספר ישיבות כבר נסעו לשם, מתקשרים אלי כל יום שאגיע לחזק אותם... שתדע, אין מה לחפש כלל באומן, רבינו אמר: "אומן זה סוף העולם!" זהו המקום הכי גרוע בעולם, אין מה לחפש שם סתם כך, אם רבינו ציווה להגיע אליו נוסעים אליו שבוע לפני ראש השנה, לא יותר מוקדם.

בכלל מה יש לאבד עשתונות שאי אפשר לנסוע לאומן? מה עשו בזמן שבית המקדש היה קיים ואחד לא יכל לעלות לרגל, או בימינו אנו שאין לנו לדאבונינו את בית המקדש, מה אנו עושים שאנחנו לא יכולים לעלות לרגל? אנחנו מאבדים עשתונות?! דבר אחד צריך לעשות, לבקש מהשם יתברך שנוכל להיות באומן.

ישנם כאלו המשתמשים בעצה להגיע לאומן שהם דואגים לעצמם מסמכים שהם אזרחי אוקראינה, אבל אני אין לי שום דבר עם אוקראינה, אני לא הופך לאזרח אוקראיני, רבינו ציווה לבוא, באים, אבל אין לי שום דבר איתם, אני לא הופך לאזרח שלהם.

ואמר ראש הישיבה שליט"א לאחד מאנשי שלומינו: אם אתה רוצה לנסוע אתה יכול לנסוע, אתה לא הופך ל'מתנגד' שלי אם אתה נוסע כעת, אבל אני אומר לך מה מוהרא"ש היה אומר במקרה שכזה.

אחד מבין מה הוא אומר?...

המנהל ר' ... נרו יאיר נתן לי לשמוע הודעה קולית שמישהו השאיר בקו 'קול ברסלב', שומעים איך שמשפיע בברסלב עומד ומוחה בי, הוא אומר: ישנו אברך שלוקח שיחה של רבינו, שיחות הר"ן סימן ע"ו, ואומר שאפשר לומר ולומר משניות וגמרא, הוא עוד לוקח זאת ממורה דרכו, ממוהרא"ש, וכל יום מתקיימים בישיבתו סיומים, הוא אומר שאפשר עם שיחה זו להציל את כל הבחורים, אפשר עם זה להציל את הדור, אבל זה לא נכון, - אומר ראש הישיבה שליט"א: אני הייתי מנתק את הטלפון כבר בשלב זה, אבל הוא ממשיך ואומר: מה כן העיצה להציל את הדור? - אז המשכתי להאזין לו מה העיצה שיש לו, אז הוא ממשיך ואומר: אף אחד לא יכול להציל את הדור, רק רבינו, כמו שהוא אמר בספורי מעשיות (מעשה יג, ביום הששי): "און אַיף הייל זי" [ואני רופא לה], שיחה עו לא יכולה להציל את הדור, רק רבינו... - שאל ראש הישיבה שליט"א: מישהו מבין מה הוא אומר?...

לכל אחד יש חלק בהפצה

לאחר מכן אמר ראש הישיבה שליט"א שיחה יפה אודות ענין ההפצה: כל מי שיש לו שייכות עם הקהילה יש לו חלק בהפצה, בהפצת רבינו בכל

העולם, אם הוא רוצה ואם הוא לא רוצה, יש לו חלק בהפצה, לדוגמא מלמד בתלמוד תורה מה ההפצה שלו? זה לבד שיש תלמוד תורה שמחדירים בו את לימודי רבינו עם עוצמה בילדים זה הפצה ענקית, כי לפני שפתחנו את הישיבה הייתה בושה נוראית להיות חסיד ברסלב, אפילו התלמידים של מוהרא"ש שבערו לבם לרבינו, אבל ילדיהם לא רצו לשמוע מברסלב, ראש הישיבה מנה מספר שמות של מפיצים מאנשי שלומינו שילדיהם לא רצו לשמוע מברסלב, הם התביישו מהמילה 'ברסלב' אבל כשיש לנו תלמוד תורה שם חיים הילדים עם אמונת חכמים, עם רבינו - זה גם הפצה.

הסבתא שעומדת במטבח ומכינה קוגל (פשטידה)

זה כמו ספינת מלחמה היוצאת למלחמה מול שונא, והגנרל הצליח להכניע את השונא, אזי כל מי שנמצא על הספינה יש לו חלק בניצחון, כי בלעדי כל אחד שהיה שם לא היו מגיעים לכזאת הצלחה, אפילו הסבתא שעומדת במטבח ומכינה קוגל - גם לה יש חלק בזה, כי אם לא היה אוכל לא יכלו לנצח, כך זה עם הפצה, כל אלו שיש להם שייכות עם הקהילה, עם איזה ענין שרק לא יהיה, יש לו חלק בהפצה, בהפצת רבינו בכל העולם.

השם יעזור שנציית לרבינו כך יהיו לנו חיים יפים, אמן.

שבת קודש פרשת דברים, שבת חזון, שנת תשפ"א לפרט קטן,
בסעודה שלישית לימד ראש הישיבה שליט"א בספר הקדוש
שיחות הר"ן, סימנים קסג, קסד.

[ראש הישיבה שליט"א לימד מתוך הספר תוך שהוא מתרגם את הנאמר
בטוב טעם]

סימן קסג

אומר הרה"ק רבי נתן: "ספר לי איש אחד מזלאטיפאלי, שבהיותו יושב
רבנו ז"ל בזלאטיפאלי, פעם אחת בקנין התפלל רבנו ז"ל בבקר השכם, ואחר
כך שלח את בתו הילדה שרה תחיה וקראה אותו, ובא לרבנו ז"ל, ואמר לו
רבנו ז"ל לך עמי לטיל, והלך עמו חוץ לעיר והלך בין העשבים".

אמר ראש הישיבה שליט"א: מי שלומד את השיחה בשטחיות יכול
לטעות בהבנת השיחה, ולחשוב שרבינו הלך לטייל עם בתו, אבל אם מעינים
היטב בנאמר רואים שרבינו לא הלך עם בתו, אלא עם האדם מזלאטיפאלי.

"ענה רבנו ז"ל ואמר: "אם היית זוכה לשמע את קול השירות והתשבחות
של העשבים, איך כל עשב ועשב אומר שירה להשם יתברך, בלי פניה ובלי שום
מחשבות זרות ואינם מצפים לשום תשלום גמול, כמה יפה ונאה כששומעין
השירה שלהם, וטוב מאד ביניהם לעבד את ה' ביראה. (ואמר בלשון אשכנז:
עם איז זייער גוט פרום צו זיין צווישיין זייא)".

"אחר כך הלכו יותר ובאו סמוך להר אחד (שקורין מאגילא) שהיה שם
סמוך להעיר ושאל אותו: מה זאת, והשיב לו, וספר לו ענין אותו המאגילא.
ואמר לו שילך עמו לשם, ונכנסו לשם. וכשנכנסו לשם, לא נראו לחוץ כלל
פי החר הנ"ל היה חלול בתוכו ועמק קצת בתוכו. ונכנס לשם רבנו ז"ל, עם
האיש הנ"ל, וישב רבנו ז"ל שם על הארץ, ולקח מבית יד שלו ספר שערי
ציון, והתחיל לומר ובכה מאד מאד, והיה אומר להלן מדף לדף ובכה הרבה
מאד מאד בלי הפסק, והאיש עמד אצלו והחזיק הצופיך שלו, ועמד משתומם,
וראה בכיתו הגדולה מאד. ושקה זמן הרבה בזה".

"וכאשר פסק לבכות, צנה על האיש הנ"ל שילך ויסתכל בחוץ היכן היום

עומד, ויצא וראה שפבר פנה היום והשמש נוטה לשקע, וכל כף התמהמה בבכיתו קרוב ליום שלם פנין (שהוא מאוד ארוך) בלי הפסק".

אמר ראש הישיבה שליט"א: מוהרא"ש כותב (רגעי מוהרא"ש, הגה אות כ) שהוא ניסה לקיים כל שיחה המובאת בשיחות רבינו, בשיחות הר"ן ובחיי מוהר"ן, פעם אחת בהיותו בחור הוא ניסה לקיים את מה שרבינו אומר פה שהוא התבודד יום שלם מימות הקיץ ברצף, על כן הוא הלך פעם אחת, ביום מימות הקיץ, בהיותו בחור בן שש עשרה וחצי, קם בבוקר מוקדם מאוד והלך להתפלל שחרית, לאחר מכן הוא התחבא בבית מדרש שלא היה בו נפש חיה, והוא התחיל להתבודד עם הקדוש ברוך הוא, בהתחלה, לאחר שעתים שלוש הוא הרגיש שהוא משתגע מזה שהוא כל כך הרבה דיבר אל השם ברצף, הוא הרגיש שאין לו יותר כוחות לזה, אבל הוא התחזק והמשיך לצעוק להקדוש ברוך הוא, הוא החליט ש'הוא מוכן למות ובלבד שיגמור את היום עם התבודדות', זה היה בשבילו קשה מנשוא, אבל בסוף השם עזר לו והוא סיים את כל היום עם התבודדות, הוא בכה המון להקדוש ברוך הוא, כשלא היה לו כבר יותר מה לבקש הוא חזר על הבקשות שלו אלף פעם, ומאז הוא הרגיש שנפתח לו צוהר חדש בעבודת השם, זה סילק ממנו את כל הדברים המפריעים לעבודת השם.

אמר ראש הישיבה שליט"א: מוהרא"ש יכל להוכיח זאת פעם אחת בימי חייו, לדבר אל השם יתברך יום שלם ברצף, אנחנו אפילו יום אחד לא יכולים להוכיח זאת, בואו לפחות נקח דקה אחת ביום בה אנחנו מדברים אל השם יתברך! תוציא תפילה להשם יתברך: "ריבונו של עולם תעזור לי אני רוצה להיות יהודי כשר", ריבונו של עולם תעזור לי אני לא רוצה לשכוח ממך", ריבונו של עולם תעזור לי שאעשה את מצוותיך בחשק ובשמחה". אנחנו הרי כעת בינות לעצים ועשבים בואו נצא לטייל בינות לעשבים ונשפוך את הלב להשם יתברך.

"אחר כך צנה לו להוציא אש ועשן הלולקע וישב מעט ויצאו לחוץ, ואמר לו: שיהיה זמן שיהיה קשה מאד להתקרב אליו. אף אני עכשו פידכם. ואתם ורבי יעקב יוסף אם תרצו אני יכול לעשות מכם צדיקים פמוני בעצמי".

סימן קסד

"גם כְּשִׁיצָא לְקַהֲלֵת אוֹמָאן, שֶׁהָיָה סְמוּךְ מְאֹד לְהַסְתַּלְקוֹתוֹ כְּמוֹ חֲצֵי שָׁנָה, וּכְבָר זָכָה לְמַעֲלָה עֲלִיוֹנָה שְׁלֵא זָכָה בָּהּ אָדָם מֵעוֹלָם כְּמִבְאֵר כָּבֵד (שְׂבַחֵי הַר"ן כה, לג), גַּם שֵׁם הָיָה לוֹ הַתְּבוּדָדוֹת הַרְבֵּה מְאֹד."

"וּפְעַם אַחַת נִכְנַס הַבַּעַל הַבֵּית שֶׁדָּר רַבְּנוֹ ז"ל אֶצְלוֹ בְּשִׁכְנוֹת שֵׁם בְּאוֹמָאן, וְשֵׁם הָיָה לְרַבְּנוֹ ז"ל חֶדֶר מִיְחָד שֶׁהָיָה לְהַבַּעַל הַבֵּית תְּפִיסַת יָד בּוֹ, וְנִכְנַס הַבַּעַל הַבֵּית פִּתְאֹם לְאוֹתוֹ הַחֶדֶר, וּמִצָּא אֶת רַבְּנוֹ ז"ל, שֶׁהָיָה שׁוֹכֵב בְּפִשׁוּט יָדָיִם וְרַגְלָיִם עַל הָאָרֶץ, אָף עַל פִּי שֶׁהָיָה אֲזִי חָלוּשׁ מְאֹד מְאֹד בְּלִי שְׁעוֹר, אֲשֶׁר חֵירוֹתוֹ הָיָה בְּנֶס וְכִמְעַט שְׁנוֹגָוֶע בְּכָל עֵת, אָף עַל פִּי כֵן לֹא עָזַב דְּרָכּוֹ הַטּוֹב עַל פִּי פְּשִׁיטוֹת עַד הַשְּׁעָה הָאַחֲרוֹנָה שֶׁנִּסְתַּלַּק לְמַעֲלָה בְּשָׁלוֹם, אֲשֶׁרֵי לוֹ."

השם יעזור שנציית לרבינו כך יהיו לנו חיים יפים, אמן.

ליל שבת קודש פרשת ואתחנן, שבת נחמו, שנת תשפ"א לפרט קטן, לאחר הסעודה בשעת עריכת ה'באטע', דיבר ראש הישיבה שליט"א דברי התחזקות נפלאים מיוסדים על פרשת השבוע ממעלת ה'תפילה' וה'הפצה'.

חמש מאות וחמש עשרה תפילות

וְאֶתְחַנֵּן אֵל ה' פְּעַת הַהוּא לְאֹמֵר (דברים ג, כג). אומר המדרש הקדוש (דברים רבה יא, ט): משה רבינו ביקש מהשם יתברך שהוא רוצה להיכנס לארץ ישראל - חמש מאות וחמש עשרה תפילות, כמו הגימטריה של המילה 'ואתחנן', אמר לו הקדוש ברוך הוא (דברים ג, כו): "רַב לָךְ אֵל תּוֹסֵף דְּבַר אֵלַי עוֹד בְּדָבָר הַזֶּה", אם משה רבינו היה מבקש עוד תפילה אחת, התפילה החמש מאות ושש עשרה, הוא היה יכול להיכנס לארץ ישראל, רק השם יתברך ציווה עליו להפסיק להתפלל לכן הוא לא התפלל יותר.

עם תפילה אפשר לפעול אפילו כשיש שבועה

הפסוק מלמד אותנו כאן חיזוק מיוחד לכל יהודי, השם יתברך הרי נשבע למשה רבינו (עיין במדבר כ, יב; וברש"י שם) שהוא לא יוכל להיכנס לארץ ישראל, ועם כל זאת רואים כאן שאם משה רבינו היה מבקש עוד 'תפילה אחת' שהוא יוכל להיכנס לארץ ישראל, בתפילתו הוא היה קורע את הגזירה והוא היה יכול להיכנס לארץ ישראל, רואים מכאן את גודל כח התפילה, שעם תפילה אפשר לפעול אפילו כשיש 'שבועה' שהשם יתברך בעצמו נשבע.

כל זמן שהשם יתברך לא מצווה להפסיק

לכן צריך מאוד להתחזק בענין של לבקש מהשם יתברך, כל זמן שהשם לא מצווה להפסיק להתפלל, צריך לבקש ולבקש ושוב פעם לבקש אין ספור פעמים עד שתגיע הישועה. אם הולכים בעקשנות אצל השם יתברך עם הרבה תפילות - יושעו לבסוף עם הישועה המיוחדת.

לכל דבר יש מחיר

אדם צריך לדעת שכל דבר שהוא צריך יש מספר קצוב של תפילות שצריך לשלם עליו בכדי לקבל את אותו הדבר, ואם הוא יבקש את מספר התפילות

הקצוב הוא וודאי יקבל את הישועה!

ישנם דברים שיש להם מחיר זול ודברים מסויימים יש להם מחיר יקר, לדוגמא, אדם עומד ומחכה לטרמפ - זה לא כל כך יקר, עם כמה תפילות השם יתברך ישלח לו מישהו שיעלה אותו לרכבו, או אדם איבד משהו מכיסו, והוא מבקש מהשם יתברך שהוא ימצא את זה מהר, או אדם הנמצא עלי דרך והוא רוצה שיפסיק לרדת גשם והוא מבקש מהשם יתברך שיפסיק לרדת גשם - הדברים האלו גם לא עם מחיר גבוה, עם מעט תפילות השם יתברך יתן לך את משאלותיך.

אבל ישנם דברים שמחירם מאוד גבוה, כמו 'שידוך' או להיושע ב'ילדים' - הדברים האלו יכול להיות לפעמים שחסר מספר עצום של תפילות, 'ילדים טובים' - אין לזה בכלל מחיר, כי ילדים טובים אין לזה קצבה, זה יכול להיות יותר ויותר טוב לפי מספר התפילות שההורים מתפללים על הילדים.

עוד תפילה אחת

העיקר זה לא להרים ידיים, אפילו אם ביקשת אלפי פעמים ועוד לא קיבלת את הישועה, תמשיך הלאה לבקש, כי יכול להיות שהתפילה היחידה אותה אתה הולך להתפלל זה ישלים את מספר התפילות הקצובות אותם השם יתברך רוצה על מבוקשך, וכעת שהפסקת לפני התפילה האחרונה לא תקבל זאת.

תפילה משנה את הטבע

תפילה כל כך חזקה, עם תפילה אפשר לפעול את כל הישועות, אפילו שלא כדרך הטבע, כמו שרבינו הקדוש אומר (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן רנ): "הַטֵּבַע מְחַיֵּב כָּךְ, וְתַפְלָה מְשַׁנָּה הַטֵּבַע", תפילה משנה את הטבע. אם מבקשים הרבה מהשם יתברך אפשר לפעול אפילו כאלו דברים ההפוכים מדרך הטבע.

כל ה'הצגה' הוא מקשה אחת של הפצה

אחר כך נסובה שיחת ראש הישיבה שליט"א אודות ההצגה אותם הולכות תלמידות בית פיגא להציג, וראש הישיבה שליט"א אמר: אני מבקש מכל האברכים שימסרו ברכת "ישר כח" לנשותיהם שעזרו כל כך יפה להצגה,

אפשר לצאת מהתפעלות לראות כל כך הרבה נשים שעוזרות עם מה שהן רק יכולות להצלחת ההצגה.

כל ה'הצגה' הוא מקשה אחת של הפצה, כי לא כל אחת מקשיבה ל'קול ברסלב', ולא כל אחת קוראת את הקונטרסים, ישנם נשים שאומרות 'אנחנו לא 'רבניות', שהולכות עטופות רדיד...' אנחנו לא קוראות את כל הקונטרסים והספרים הללו, אבל הצגה כן מתאים להן, הצגה כולן רואות, אם הן יראו את ההצגה הן גם יתוודעו לעצות היפות והמתוקות של רבינו, ויכול להיות שעל ידי זה תתקרב כל משפחתם.

לעזור לרבי זאת זכות עצומה

ישנם בחורים שניגשים ואומרים לי "אנחנו מוכנים לעזור בכל מה שרק נצרך עבור המוסדות, רק שיבקשו - אני מוכן לעזור", אני עונה להם: כאן לא מבקשים לעזור, לעזור לרבי זאת זכות עצומה, כל אלו שנותנים כתף ועוזרים למוסדות וכדומה הם כולם הגיעו מעצמם לעזור, אף אחד לא ביקש מהם לעזור.

הברסלב'ערס כן אנשים נורמלים...

גם זה שהתלמידות מסתובבות במחנות הקיץ (קאנטרי'ס) ומחלקות הזמנות להצגה זאת הפצה מאוד גדולה, כי מדברים הרבה לשון הרע על רבינו, חושבים ואומרים את כל סוגי השקרים על רבינו ועל תלמידיו, אבל כשרואים שבחורות נורמליות מגיעות לחלק את הפליירים האלו, הם רואים שזה הכל סתם שקר מה שאומרים על ברסלב, הברסלב'ערס כן אנשים נורמלים...

אותו הבית כמו שיש לכם, שאין מאפשרים להיכנס...

כעת בקיץ מגיעים הרבה אנשים לנפוש במחנות הקיץ (קאנטרי'ס) מסביב לשטעטל (קרית ברסלב), והם מבקשים לראות את הבתים שלנו, הם רוצים לראות איך גרים חסידי ברסלב... עונים להם: "אנחנו לא מאפשרים להיכנס לאף אחד אלינו הביתה, יש לנו את אותו הבית כמו שיש לכם שאתם לא מאפשרים להיכנס אליו..."

זריקה להתרפאות איתה...

אחר כך אמר ראש הישיבה שליט"א: ישנם נשים שיש להן מחשבות עקומות בראש, כאילו ויש תלמידות באמת ויש תלמידות שהן לא ממש באמת וכו', כל המחשבות האלו הן מאוד שטותיות אפילו לחשוב אותן. שבוע שעבר התווכחו שתי נשים אודות איזה נושא ומהשיעור שנמסר לנשים הוסק כמו אחת מהשתים, האישה השניה נעלבה כולה שראש הישיבה מצדד כמו האישה איתה היא התווכחה... בזמן שאת השיעור לא מסרתי בכלל שבוע שעבר, לא הגעתי למסור שיעור חדש אז ביקשתי מ... נרו יאיר שיקריץ לנשים שיעור מלפני שנה...

כל אלו שחושבים כאלו מחשבות צריכים לקחת זריקה להתרפאות... שהם יעזבו את המחשבות הללו, אין 'עכטע' ו'נישט עכטע' [מקוריים ושאינם מקוריים] תלמידים ותלמידות, כולנו מגיעים לרבי, כולנו מאמינים ומצייתים למה שרבינו אומר.

השם יעזור שנציית לרבינו כך יהיו לנו חיים יפים, אמן.

שבת קודש פרשת ואתחנן, שבת נחמו, שנת תשפ"א לפרט קטן,
בבוקר לפני התפילה המשיך ראש הישיבה שליט"א את השיעור
בספר הקדוש פעולת הצדיק; סיים את סימן תשצב, וגם לימד
את סימן תשצג.

המשך סימן תשצב

גם הוכיח אז את כל אנשי-שלוֹמנו, שיזמרו זמירות בשפת הרבה ולבלי
להסתפל על שום מונע מאלו בני אדם היושבים על השלחן, שנדמה לו, שאין
רצונם בזה, רק להתחזק לומר זמירות בשמחה ולהנהיג השלחן כל יום השפת
בשמחה גדולה, פי עקר הוא השמחה בשפת.

ואמר רבנו ז"ל, שצריכין לומר את כל הזמירות בתמימות ובפשיטות ולא
להתבייש משום בריה שבעולם, פי עקר היהדות הוא תמימות ופשיטות, ועקר
התכלית הוא רק לעבד ה' בתמימות גמורה בלי שום חכמות כלל. והתחיל לומר
התורה [בלקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן יט] המדברת מתמימות והתרחקות
מחקירות וכו'. ואמר אז, שעלידי שעוזבים את העבודות הפשוטות של
בני-ישראל הפשרים, כגון לומר זמירות בשפת ולומר הרבה תהלים ותחנונות
ובקשות וכו' וכו' — עלידייזה לבסוף באים לחקירות ואפיקורסות, פי העקר
בעבודת השם יתברך הוא להיות תם וישר וירא אלקים.

היסוד של בית יהודי

ראש הישיבה שליט"א פתח ואמר: אתה רוצה שילדיך יהיו יהודים
כשרים? תשיר זמירות שבת, בית ששרים בו זמירות שבת - גדלים הילדים
יהודים כשרים!

ישנם אנשים החושבים שסעודת שבת זה סתם עוד איזה ארוחת צהריים
או דינר בלע"ז, אבל זה לא כך, סעודת שבת זה היסוד של בית יהודי.

ואמר אז: "אני מקנא את רבי יוסיל, חתן רבי יעקב, שיכול לומר הרבה!"
[הינו בעיר ברסלב הנה גר יהודי פשוט, ושמו רבי יוסיל. והיתה דרכו לומר
בכל יום הרבה הרבה מאד תהלים ותחנונות ובקשות ומעמדות וכו'. כל היום
היה רק אומר ואומר מה שפא לתחת ידו: חמש ומשניות ו"עין יעקב" וכנ"ל.

וַרְבֵּנוּ ז"ל הַפְּלִיג בְּמַעֲלָתוֹ מְאֹד מְאֹד וּבַעֲצָם תְּמִימוֹתוֹ וּפְשִׁיטוֹתוֹ]. וְאָמַר, שְׂאִין צְרִיכִים שׁוֹם חֲכָמוֹת בְּעִבּוּדַת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ רַק תְּמִימוֹת וּפְשִׁיטוֹת וְאֲמוּנָה. וְאָמַר, שְׂפִשְׁטִיטוֹת הִיא גְבוּהָה מִן הַפֶּל, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, בְּרוּךְ הוּא, הוּא בְּנֻדְאֵי גְבוּהָ מֵעַל הַפֶּל, וְהוּא יִתְבָּרַךְ הוּא פְּשׁוּט בְּתַכְלִית הַפְּשִׁיטוֹת.

וְהִרְבֵּה לְדַבֵּר אִז מִמַּעֲלַת הַתְּמִימוֹת וְהָאֲמוּנָה בְּפְשִׁיטוֹת וְלִבְלֵי לְהַפְּנִס בְּחִקְרוֹת פֶּלֶל וְלִבְלֵי לְעִיֵן פֶּלֶל בְּסִפְרִים שֶׁל מַחְקָרִים רַק לְהֶאֱמִין בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּאֲמוּנָה לְבַד בְּלֵי שׁוֹם חִקְרוֹת פֶּלֶל. [וְהֶאֱרִיךְ בְּשִׂיחָה זוֹ, וּכְבַר נִדְפְּסָה בְּשִׂיחוֹת הַר"ן (סִימָן לב), עֵינֵי שָׁם]. וְסִיִּם: "אֶצֶל הַ'עוֹלָם' אֲמוּנָה הוּא דָּבָר קָטָן, וְאֶצֶל אֲמוּנָה הוּא דָּבָר גָּדוֹל מְאֹד. וְעַקֵּר הָאֲמוּנָה הִיא בְּלֵי שׁוֹם חֲכָמוֹת וְחִקְרוֹת פֶּלֶל רַק בְּפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, כְּמוֹ שֶׁהַנְּשִׂים וְהַהֲמוֹן עִם הַכְּשָׁרִים מְאֲמִינִים".

חבר טוב

אמר ראש הישיבה שליט"א: אדם חייב להסתובב עם חברים טובים. אבל איך אפשר לדעת על בן אדם אם הוא חבר טוב או חס ושלום חבר לא טוב? מסתכלים על התמימות שלו באמונה בהשם יתברך ובצדיקים, לא מסתכלים על המעשים של האדם, אפילו אם האדם לא מתנהג עדיין כמו שצריך, הוא מסכן - הוא נופל לעבירות רחמנא לצלן, תדע שאין לזה שום קשר אליך, זה לא עניינך כלל, כך היה אצל כל הצדיקים שהגיעו אליהם אנשים שהיו צריכים לתקן את מעשיהם, וכך גם היה אצל רבינו, אנשים שהיו שקועים בדברים רעים השם ישמרנינו והגיעו לתקן את עצמם אצל הצדיק, קירבו אותם ובוודאי שלא ריחקו אותם חס ושלום. אבל כל זה כי הם הגיעו עם תמימות עם אמונה. לכן כל זמן שהאדם נקי מליצנות וכדומה, יש לו אמונה בהשם ובצדיקים - תתחבר איתו, כי זה חבר טוב. לעומת זה משהו - שיהיה אפילו תלמיד חכם וכדומה, אם הוא עושה לפעמים ליצנות מהשם יתברך, מצדיקים, או ממנהג, או מהלכה וכדומה מאדם כזה תברח, כי זה חבר רע.

[כותב מוהרא"ש זכרונו לברכה (הגה אות כ): ודבר אז רבנו ז"ל עד עלות השחר, שהלכו לטבל ולהתפלל. ובאמת מיום שחזר רבנו ז"ל מעיר לעמברג וגלה דעתו, שהוא צריך להסתלק, הרבה לדבר עם אנשי-שלומנו מאד מאד עד הסתלקותו רק מאמונה פשוטה ולדבר הרבה עמו יתברך ולהתרחק מכל

מיני כופרים ואפיקורסים ומספרי חקירות, אפלו אלו שכתבו גדולי ישראל. ואמר, שאסור גמור ללמד בהם. ובענין אמונה אין חולקים כבוד יהיה למי שיהיה. אם רק נגע בנקדת האמונה הקדושה, התמימה, צריכים להרחיקו מרשותו בכל מיני התרחקות. וכן דבר הרבה רבנו ז"ל מענין שמחה ולעשות כל מיני פעלות שבעולם להיות אך ורק בשמחה, כי שמחה ואמונה ותפלה תלויות אלו באלו.].

סימן תשצג

אחר שבת: נכנס רבנו ז"ל בעגלה עם רבי נתן ועם עוד כמה מאנשי־שלומנו לנסוע לטיל באיזה שדה או יער. וכשהגיעו לאיזה שדה, צוה רבנו ז"ל לבעל־העגלה לעצר, וירדו אנשי־שלומנו. ורבנו ז"ל היה עדין יושב בעגלה, ועמדו כל אנשי־שלומנו סביבו. בתוך כך הגיעה שעת המנחה, ורצו להתפלל שם מנחה — אז פתח רבנו ז"ל ואמר המאמר [בלקוטי־מוהר"ן חלק ב', סימן יא]: "דע, כשאדם מתפלל בשדה" וכו', עין שם. וסיים: "שכמו שאתם עומדים סביבי, אני רואה את כל העשבים, איך כל עשב ועשב דוחק עצמו לכל אחד ואחד מהעומדים שם כדי לעלות ולהכנס בתוך תפלתו". וירד רבנו ז"ל מהעגלה, והתפללו שם יחד מנחה. ואחר התפלה התחיל רבנו ז"ל לדבר הרבה מענין תפלה והתבודדות ובפרט ליצא בשדה ואמר, שטוב יותר, שההתבודדות תהיה מחוץ לעיר במקום עשבים, כי העשבים גורמים, שיתעורר הלב. והרבה לדבר אז עם אנשי שלומנו מענין תפלה והתבודדות, ואיך שאין שום תכלית אחרת בעולם רק לדבר עמו יתברך בלשון שרגיל בה. ענה ואמר: "בודאי נמצאים כשרים, אף־על־פי שאין להם התבודדות — אבל אני קורא אותם פליטיס — מבהלים ומבלבלים. ופתאם כשיבוא משיח ויקרא אותם, יהיו מערבבים ומבלבלים. אבל אנחנו נהיה דומים כמו האדם אחר השנה, שדעתו נוחה ומישבת היטב — כך תהיה דעתנו נוחה ומישבת עלינו בלי מהומה ובלבול". ואחר־כך חזרו אל העיר. אני אצעד בעקבותיך.

אמר ראש הישיבה שליט"א: זאת רואים בחוש, אדם שחי בלי התבודדות חי מאוד בפחד ובלבול, שומעים אנשים מדברים אחד עם השני: "כשמשיח יגיע אני אהיה כל כך מפוחד ומבולבל, אני אצעד בעקבותיך, איפה שתלך גם אני אלך..." כי אם חיים בלי התבודדות בלי לדבר אל הקדוש ברוך הוא,

החיים מלאים בפחד ובבלבול, אבל מי שעושה בכל יום התבודדות הוא חי עם השם יתברך, הוא אף פעם לא מבולבל וחסר אונים, רק הוא תמיד רגוע, כמו אדם שקם מהשינה, שהוא רגוע ומיושב בלי מהומה ובלבול, כך הדעת שלו, רגוע, מיושב בלי מהומה ובלבול.

השם יעזור שנציית לרבינו כך יהיו לנו חיים יפים, אמץ.

שבת קודש פרשת ואתחנן, שבת נחמו, שנת תשפ"א לפרט קטן,
בסעודה שלישית לימד ראש הישיבה שליט"א בספר הקדוש
שיחות הר"ן, סימן מא.

חשבון הנפש

רבינו הקדוש אומר: "לֵב נִשְׁבֵּר וְעֵצְבוֹת אֵינּוּ עֲנִיָּן אַחַד כָּלֵל, פִּי לֵב נִשְׁבֵּר'
הוא כֵּלֵב, אֲבָל עֵצְבוֹת הוּא כָּא מִן הַטְּחוּל, וְעֵצְבוֹת' שֶׁהוּא מֵהַטְּחוּל, הִיא
סִטְרָא אַחְרָא וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹנֵא אוֹתָהּ, אֲבָל 'לֵב נִשְׁבֵּר' הִיא חֲבִיב לְפָנֵי
הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, פִּי 'לֵב נִשְׁבֵּר' יָקָר מְאֹד מְאֹד בְּעֵינָיו יִתְבָּרֵךְ, וְהָיָה טוֹב שִׁיְהִיָּה לוֹ
'לֵב נִשְׁבֵּר' כֹּל הַיּוֹם, אִךְ אֲנָשִׁים כְּעֶרְכֶּכֶם יְכוּלִין לְבוֹא מֵלֵב נִשְׁבֵּר' לְעֵצְבוֹת',
עַל-כֵּן צְרִיכִין לִיחַד אֵיזָה שְׁעָה בַיּוֹם שִׁיְהִיָּה לוֹ 'לֵב נִשְׁבֵּר', דְּהֵינּוּ לְהַתְּבוּדָד
וּלְשִׁבְרָ לְבוֹ לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ כַּמְבָאָר בְּמָקוֹם אַחֵר (עֵין לְקוּטֵי תַנִּינָא סִימָן כה, וּלְקַמָּן מוֹ, רַלֵב),
אֲבָל שְׂאָר כֹּל הַיּוֹם כֵּלּוֹ יְהִיָּה רַק בְּשִׁמְחָה, וְעַל זֶה הַזְּהִיר אוֹתָנוּ כַּמָּה פְּעָמִים,
לְהִתְאַמֵּץ וּלְהִתְגַבֵּר שְׁלֵא יְהִיָּה לָנוּ לֵב נִשְׁבֵּר רַק אֵיזָה שְׁעָה בַיּוֹם, וְעֵצְבוֹת כָּלֵל
לֵא. וּשְׂאָר כֹּל הַיּוֹם יְהִיָּה בְּשִׁמְחָה".

אמר ראש הישיבה שליט"א: רבינו אומר כאן, שאדם צריך להקצות שעה
ביום שאז הוא יעשה 'חשבון הנפש', שיעשה חשבון איפה הוא אוהז בזה
העולם, שהוא יעבור על סדר יומו עם השם יתברך, 'האם התפללתי היום?'
'האם הנחתי היום תפילין?' 'האם למדתי היום תורה הקדושה?' אם משוחחים
היטב עם השם יתברך איך עבר היום - אז אדם לא משקר את עצמו, רואים את
המצב לאשורו איפה אוהזים בעבודת השם.

רואה חשבון

כשזה מגיע ל'גשמיות', להרוויח כסף, מבין כל אחד שעסק חייב גם
'רואה חשבון', אחד שמחזיק ראש כמה סחורה קנו כמה סחורה מכרו וכמה
כסף הרוויחו, בלי 'רואה חשבון' עסק יכול ליפול לבור עמוק, לבעל העסק
יכול להידמות כאילו העסקים מתנהלים כרגיל, קונים ומוכרים, הוא מרוויח
הרבה כסף - אבל יום אחד הוא ימצא את עצמו עם חור ענק של חובות עתק,
כי הוא לא חישבן נכון את העסק שלו אם הוא מרוויח או מפסיד.

אני כבר הצלתי הרבה אברכים מחובות, אחרי שהם חשבו זמן ממושך

שהם מרוויחים יפה, מה שבאמת בנתיים לא רק שהם 'לא הרוויחו' רק 'הם הפסידו הרבה', השם ישמרנו, כי הם לא שמו לב לחשבונות המדוייקים של כל דבר בעסק שלהם.

זה לא נאמר רק לאנשי עסקים גדולים המנהלים עסקים גדולים, רק אפילו לבחור שפותח חנות קטנה לממכר שקיות שוקו וכדומה, בחושבו: 'אני מרוויח כסף, יהיה לי כסף לחתן את עצמי...' כשבינתיים מכל בקבוקון שהוא מוכר הוא רק מפסיד יותר ויותר... אם הוא לא עושה את החשבונות הנכונים של העסק שלו.

אם כך זה 'בגשמיות', אז על אחת כמה וכמה 'ברוחניות', אם אדם לא עושה 'חשבון הנפש' של יומו, הוא לא עובר על סדר יומו עם הקדוש ברוך הוא, אז הוא בסכנה גדולה, הוא יכול לחשוב שהוא כבר צדיק גדול, הוא כבר עומד בדרגה גבוהה בעבודת השם - בזמן שהוא צריך עוד הרבה רחמי שמים שהוא פשוט יהיה יהודי, על כן צריך אדם להקצות זמן בכל יום, שאז הוא מדבר עם השם יתברך על סדר יומו כל מה שהוא עשה מאז שהוא התעורר בבוקר ועד הלילה, כך הוא יכול להיות רגוע שהוא מרוויח ביומו.

אבל ה'שעה' שרבינו אומר, אין הכוונה דווקא 'שעה' של שישים דקות, הכוונה ל'זמן', שיקצו 'זמן' מסויים בכל יום שאז הוא מסתכל על עצמו אם הוא עשה כל מה שצריך על פי השם יתברך.

בוודאי שאסור ליפול על ידי זה לעצבות חס ושלום, כמו שרבינו אומר שיזהרו לא ליפול ל'עצבות' על ידי ה'לב נשבר', אבל אסור גם לשקר את עצמינו, אדם צריך לדעת איפה הוא עומד בזה העולם, אם הוא מרוויח או שהוא מפסיד חס ושלום, ושהוא יקבל על עצמו להשתפר במה שהוא צריך להשתפר.

השם יעזור שנציית לרבינו כך יהיו לנו חיים יפים, אמן.

